

Amazing Grace

Direcció: Alan Elliott, Sydney Pollack **País:** EUA **Durada:** 89 min **Any:** 2018 **Gènere:** Documental, musical **Interpretació:** Aretha Franklin, Reverend James Cleveland, C.L. Franklin, Alexander Hamilton, Bernard Purdie, Chuck Rainey, Clara Ward, Mick Jagger, Sydney Pollack, Charlie Watts **Música:** Aretha Franklin **Distribuidora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 4/10/2019

Apta per a tots els públics

Versió original subtítulada en castellà

SINOPSI

El 1972, Aretha Franklin es preparava per fer un concert a l'Església Baptista New Trep Missionary, situada a Los Angeles. La Reina del Soul va actuar durant dos dies i aquest concert es convertiria en llegenda. **Amazing Grace** seria el títol de l'àlbum amb les cançons gravades durant aquest concert, un disc que batria rècords i es col·locaria com el seu àlbum més venut, amb cançons com *Old Landmark*, *You'll Never Walk Alone* o la cançó que dona títol al disc *Amazing Grace*. (Sensacine.com)

CRÍTICA

“Amazing Grace”: llarga vida al gòspel i... que visqui el cinema!

Per primera vegada podem emocionar-nos amb la imatge d'Aretha Franklin, capturada per Sydney Pollack, durant les dues nits d'enregistrament de l'àlbum Amazing Grace el 1972. Però el que podria ser un simple reportatge publicitari amaga en realitat un petit gran miracle que us recomanem encaridament veure en una sala de cinema.

De què va? Era 1972 i Aretha Franklin semblava estar al cim de la seva carrera. Amb èxits com *Baby I Love You*, *I Never Loved A Man (The Way I Love You)* o *Say A Little Prayer* darrere, la cantant va decidir tornar a les seves arrels i dedicar un àlbum en viu a la música amb què es va criar: el gòspel. Per gravar-lo, Warner va convidar el Cor Comunitari del sud-est de Califòrnia, una banda i un centenar de persones de públic, per passar dues nits en una església de Los Angeles convenientment habilitada. D'allà havia de sortir també una pel·lícula, que seria un reportatge/*making of* promocional realitzat pel mateix Sydney Pollack. Però, per motius tècnics, Pollack no va poder fer servir claquetes a l'inici de cada presa que enregistraven les cinc càmeres que hi havia dins del recinte i les 20 hores de metratge que van resultar-ne van ser absolutament impossibles de muntar en postproducció. El 2008, després de la mort del director, el productor musical Alan Elliott va rescatar el material i, usant la tecnologia del moment, va aconseguir sincronitzar la imatge amb la pista de so. Set anys més tard, el documental ja estava llest i programat per ser vist a Telluride i Toronto, però la mateixa Aretha Franklin va cancel·lar-ne l'estrena per raons encara desconegudes. El 2018, després de la mort de la cantant, el Festival DOC de Nova York va arribar a un acord amb la família i va permetre que la cinta estigui de gira pels esdeveniments cinematogràfics més importants del món.

I què tal? Aquesta pel·lícula és una autèntica meravella que cap amant de la música pot deixar de veure. Intentar explicar el *feeling* que transmet l'hora i mitja de metratge és tan complicat com racionalitzar per què una cançó ens emociona. Per començar, perquè amb la Primera Dama del soul davant de la càmera fins i tot el documental més mediocre ja té alguna cosa de bo. Al principi, de fet, és la veu de la cantant la que captiva, mentre la càmera de Pollack es manté simplement expectant. Inerts d'un públic entregat, l'actitud enèrgica i espontània dels membres de la banda i del cor, i semblaria que això seria tot.

Però els efectes de la màgia d'Aretha no triguen a sortir i, durant la versió estesa del tema **Amazing Grace**, un dels membres del cor comença a plorar. D'aquí fins a acabar els gairebé onze minuts que dura la cançó (amb només veu i piano) la sala va omplint-se d'ulls aquosos i aviat hi ha més gent plorant que mantenint les maneres. Bernard Purdie, fins ara a les tecles, li canvia el lloc al director del cor i es retira al fons de l'escenari a donar-se a les llàgrimes. La mateixa cantant, fins ara com distanciada de la seva pròpia música, no pot evitar emocionar-se.

La segona nit pot ser que sigui encara més emotiva, ja que el pare d'Aretha assisteix a l'esdeveniment i fa un discurs totalment personal sobre ella i la seva música, que deixa aclaparats músics i públic per igual. En aquest punt, la gent ja no pot mantenir-se asseguda als seus seients: hi ha claqué improvisat, onades ovacionals, moments d'èxtasi... És una bogeria. Aquí és on la realització acaba de donar a llum el miracle que és la pel·lícula. La càmera, completament fora de focus, torta, amb dits i mans davant de la lent, captura amb una urgència naturalíssima la intensitat de tot el que està passant en aquesta església. Veure Pollack al fons del pla realitzant *in situ*, assenyalant nerviós a tot arreu, dona una idea de l'important que és capturar aquesta cosa intangible que ha nascut durant la vetllada.

En temps d'auge de les plataformes, en què anar al cinema pot arribar a semblar opcional per estar al dia amb el panorama audiovisual, **Amazing Grace** ens recorda que les pel·lícules, com la música, són molt millors quan es viuen en comunitat. L'experiència que hem compartit els assistents a la projecció d'avui al Palast ha estat de les més belles que he viscut en aquest Festival fins ara. Llarga vida al gòspel i... que visqui el cinema!

Mariona Borrull – Fotogramas.es

En conveni amb: